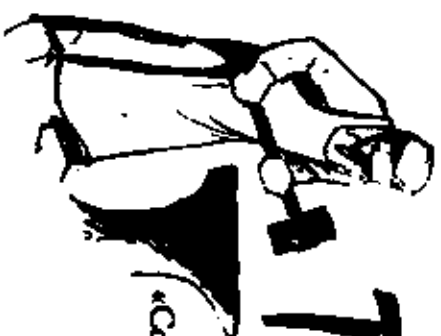

Thomas Wildey

Ordenens første organisator og leder
1782 - 1861

«What Can I Do For You»

TW-Nytt

«Conserve - Illuminare - Inspirare»
«Beware - Belyse - Inspirere»

KOMMUNIKASJONSBERER

FOR

ODD FELLOW LOGE

NR. 22 - THOMAS WILDEY

1948

1998

JUBILEUMSNUMMER - NR. 1 - 1998
LOGE NR. 22 THOMAS WILDEY
50-ÅR

Liste over embedsmenn i perioden 1997 - 1999:

Storrepresentant
Svein Solberg

Eks. Overmestere

Erik A. Eymen, Kåre Granli, Arne Oddewald, Erik Sønne, Kjell Weam Eriksen,
Aarfn Eymen, Bjørn Schau, Jan Erik Johansen, Oddvar L. Follestad, Svein Solberg,
Bjørn Grøddlien, Svein Terje Hermansen, Knut Borgen

Valgte embedsmenn 1997 - 1999:

Overmester: Jan Erik Arnesen
Undermester: Ivar T. Schmidt
Sekretær: Egil Nord
Skattmester: Finn Grøddlien
Kasserer: Ole-Fredrik Dedekam Juell

Utnevnte embedsmenn 1997 - 1999:

Ceremonimester: Erik Kolstrud Aas
Kapellan: Erling Nordstjøl
Inspektør: Per Ole Dingtorp
Indre vakt: Sjur Martin Nielsen
Ytre vakt: Eivind Rolfsen
Arkivar: Tore Lundberg
Musikkansvarlig: Ragnar Nybro
OM Høyre assistent: Dag Thorildsen
OM Venstre assistent: Bjørn Jahr
UM Høyre assistent: John Arve Westrad
UM Venstre assistent: Simen Levinaky
CM Høyre assistent: Bjørn-Eirik Kirkeberg
CM Venstre assistent: Arvid Soelberg
Pører: Jan-Arild Becher
Varfører: Erling Bull

TW-Nytt

KOMMUNIKASJONSBERER FOR
ODD FELLOW LODGE
NR. 22 - THOMAS WILDEY

JUBILÉUMSNUMMER - NR. 1 - 1998

Av jubiléumsinnholdet:

Side 4	«Et forord...» Leder av Fung, Eks. OM Knut Borgen
Side 5	Tanker ved et tentilårs jubiléum Av Eks. OM Svein T. Hermansen
Side 7	50-års jubiléet i tekst - og ikke minst bilder! Av Fung, Eks. OM Knut Borgen
Side 18	Thomas Wilder - hans liv og virke Av Br. Hans-Petter Dulsrud
Side 25	DDSS har ordet...! Av DDSS Jan Erik Johansen
Side 26	En musikalisk reise i menneskets fl bilder med «Vennskap, Kjerthg- het og Samnets» ånd Av Br. Bjørn-Eirik Kirkeberg
Side 33	Odd Fellow Ordenens 100-års jubileum!
Side 34	«Vel møtt til vår vennsøffert!» Av OM Jan Erik Arnesen

I redaksjonen:

Redaktør: Egil Nord
Layout: Hans-P. Dulsrud
Øvrige redaksjonsmed-
beidere: Knut Borgen

Stoff til TW-Nytt kan
sendes til:
Hans-Petter Dulsrud
Drammensvei 61D, 0271 Oslo
Tlf. privat: 22 43 70 16
Tlf. jobb: 22 18 94 67

«Et forord...»

Denne utgaven av TW-Nytt er i stor grad vårt 50-års jubileum. Jubileumskomiteen, som har bestått av OM Jan Arnesen, Eks. OM Armin Eyen, Eks. OM Oddvar Follestad, Eks. OM Svein Solberg, Bror Fridtjov Huseby og Eks. OM Knut Borgen kan se tilbakke på over 14-års arbeidsfel

Bilder av Fung. Eks. OM Knut Borgen

Jubileumskomiteen hadde sitt første møte i mai 1996 hvor de grove linjene for arrangementet ble diskutert. Hvor mange ganger utkast til artikler i jubileumsberetningen ble skrevet er usikkert, men det har vært mange.

I tillegg til jubileumskomiteen, har også et par av våre Brødre bidratt i vesentlig grad, blant annet som språkkonsulent og som vinkonsulent.

En stor takk til jubileumskomiteens for fin innsats slik at jubileet ble et vellykket arrangement. Oppslutningen fra våre Brødre var også meget god og de som var tilstede lørdag 17. januar merket trolig at vi, til tross for 138 personer til borda i spisesalen, hadde forholdsvis god plass ved bordet.

Til glede for oss alle har vi denne utgaven tatt med noen utvalgte bilder fra festmiddagen.

For å hjelpe til med historien ved 100-års jubileet, vil materiale fra vårt 50-års jubileum, både beretningen og ikke minst referater fra møter, kopi av vinnerkort samt et eksemplar av denne utgave av TW-Nytt bli pakket i en konvolutt merket «Logo n. 22 Thomas Wildey 50 år

1998, og lagt i vårt arkiv. Dette forhåpentligvis til glede og også kanskje som en kuriositet for arrangementskomiteen ved 100-års jubileet.

Reti før nyttår motrok vi melding om at Bror Victor Palbo var gått bort. I tillegg fikk vi melding om at

Bror Per Hamner Kristiansen og Bror Erling Beensfeldt gikk bort i løpet av januar, alle aktive Brødre på forskjellige områder og som på forskjellige måter har bidratt positivt til vår Loges fremgang gjennom mange år.

Ekspansjon/nye kandidater er noe vi har omalt mange ganger i vår Loge. Til vårt møte 28. april, hvor vi har en innvies, har vi kun én (!) kandidat. I øyeblikket har vi ingen på gang! Overmester Jan Erik Arnesen har et innlegg på et annet sted i denne utgaven av TW-Nytt som omhandler dette. Les det, og søk i din vennekrets!

I april skal vi, som alle vet, markere Odd Fellow Ordenen - 100 år i Norge. En artikkel om dette arrangementet vil du også finne i denne utgaven av bladet.

TW-Nytt

Din følelse av å være glad kommer fra deg selv. Grip de små lykkestundene!

Tanker ved et femti-års jubiléum?

Et 50-års jubiléum er i mange tilfelle tid for ettertanke og refleksjon. Det er naturlig å spørre hvordan utviklingen frem til denne viktige milepæl har vært, og samtidig se på muligheter og utfordringer i fremtiden. Vår Loges 50-års feiring i januar ble en stor suksess og avspeiler hvorledes en aktiv og velutøvte Odd Fellow-loge fungerer på sitt beste. Stor innsatsvilje fra embedsmann og Brødre gjennom mange år og en grunnleggende forståelse av våre idealer og forpliktelser er viktige forutsetninger for å skape det miljøet vi med rette kan være stolte av i Loge Thomas Wildey i dag.

Fu. Eks. OM Svein Terje Hermansen

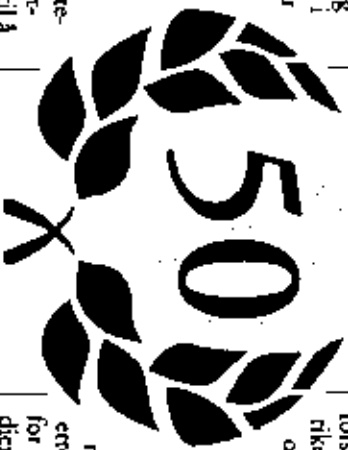
I sin tale ved jubileumsmiddagen uttrykte vår kjære Overmester Jan Erik

Andresen stor takknemlighet for den innsats som var ydet av embedsmann og Brødre gjennom alle år i vår Loge. Imidlertid var det ikke bare det retrospektive aspekt som opptrakk ham ved dette jubileet. Det var vel så meget fremtiden som ble ofret oppmerksomhet i de valgte ord som ble giestrømt ut til del. Og det er nettopp her det er grunn til å stanse opp og filosofere litt over vår Loges - og Ordensens skjebne i fremtidens samfunn.

Det er minst to måter å analysere Odd Fellow-brøderskapsets fremtidige utvikling og vekstmulighe-

ter på. Tar man utgangspunkt i en beskrivelse av de trender og tanker som preger samtiden, må man

skulle gi menneskene overskudd og motivasjon til å interessere seg for åndelige og etiske verdier. Det er ikke vanskelig å forstå at det motsatte faktisk skjer! Vi er på vei mot et samfunn som i stigende grad aksepterer økende sosiale forskjeller og som dyrker rikdom og status fremfor omsorg og medmenneskelighet. Konformitetsspresser påvirker de fleste av oss, og både arbeid, fritid og familieliv organiseres på en måte som gir stadig mindre tid og krefter til ettertanke og engasjement for de ikke-materielle verdier. Det er et ufrivillig faktum at mange ressurssterke mennesker i sin beste alder er såvidt hardt belastet både praktisk og økonomisk at det blir hard konkurranse om den lille

Fortsettes neste side

Tanker ved et 50-års...
Fortsatt fra forrige side

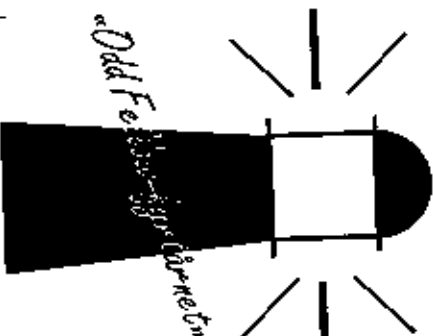
frtiden som måtte være til overs. I stedet for å gjøre hver lettere, har moderne teknologisk gitt oss et samfunn som blir stadig hardere og kaldere – og faktisk også fardigere. Og dersom presset og problemene blir for store, har moderne lægervitenskap og psykologi løsningen klar: Dersom ikke symptomene lar seg kurere med lykkespillen, må vi gå i dybden og lære klienten å bli mer selvbevidende og opp-tatt av egne behov.

Altruisme og snillisme er som kjent IKKE av det gode i dagens konkurranse-samfunn.

I det vakre festrimalet som vi fikk oppleve ved vår Loges 50-års jubileum bruker Bror Overmester et meget godt bilde for å illustrere en helt alternativ og annerledes samfunnsutvikling. Vår Ordens lærer om vennskap, kjærlighet og samhet sammenfettes i følgende korte betaling: *-Vår gade.* Og dette idealet blir igjen sammenlignet med et fyrstak, som skal lyse og vise vei for dem som skal navigere oss inn i fremtiden. Fyrstaket tenner også et håp – og her synet vi en helt annen ansiktssmuligheter enn den pessimisme man kan føle når rådende tendenser på kollisjonskurs med vår

Ordens opphøyde idealer. Det er riktignok viktig å erkjenne at vår Orden selvsagt er i motvind i forhold til sterke strømninger i dagens samfunn, men nettopp dette faktum bør velleses som en kampvillig fremfor å føre til resignasjon. Odd Fellow Ordens lærer representerer et radikalt alternativ i vår tid, og vi har som Ordensbrødre en plikt og et

fordringen blir å synliggjøre vår Ordens utstrekking uten å hverdagsliggjøre logerarbeidet. Kanskje vil nettopp den interne bestrøbelse for å styrke miljøet og høyne kvaliteten i den rituelle fremføringen være det aller beste virkemiddel for å sikre fortsatt ekspansjon. Brødre som rirves og som fanges av ritualets innhold og form, vil selv automatisk ønske å bli faddere. Og de fra vår Orden således får ut, vil falle i fruktbar jord.

ansvar når det gjelder å påvirket enkeltindivider og dermed bygge et fundament for et annerledes og bedre samfunn. Og nettopp på dette grunnlaget må vi være optimister når vi ser på vår Loges – og Ordens – utvikling i de neste femti og hundre år. Behøver for åndelig og etisk forankring vil øke etter hvert som materielt press og roløshet øker, og vennskap og atmosfæren i en skaper et kjærkomment sentre et kjærkomment holddepunkt i en usolid og omskiftelig hverdag. Ut-

Bror Overmester sa i sin festtale at de yngste av våre Brødre hadde muligheten til å oppleve Loge Thomas Wilders 100-års jubileum. Vi må alle arbeide for – og fremfor alt tro på – at Odd Fellow Ordenen i år 2048 vil være i fortsatt vekst og ekspansjon. Uansett antall loger og medlemmer i orloger-fyrstaket fortsatt være low-fyrstaket fortsatt være tent om femti år, og det er all grunn til å tro at lyst vil være enda sterkere og mer synlig i fremtiden. Våre idealer representerer et helt nødvendig korrektiv til den såledeleggende egoisme som preger dagens samfunn, og vår Orden har de beste forutsetningene for å bidra til å skape et bedre og tryggere samfunn for menneskene.

Svein T. Hermansen

TW-Algtt

Jubiléumsfesten

PROLOG TIL 50-

ARS JUBILÉUM

15. JANUAR 1998

(Oppleser av Br. Eke, OM)

Oddfellow-følelser

Thomas Wilder, Thomas Wilder!

Narvar er som en fadder og der kaller med vår nativen frem på lille broderkare til vår samling under taen.

I denne mann... selv så beskjeden der han sto i hverdagskanten. Han var den som krytten kysken han har ført oss broder sammen.

Etva var det som Bror Wilder søkte så iverdig for vår orden? Det som for hans tanke spjøkte er for oss en visdets verden.

Vi er hvilsted for spjeken i vår saafunns favn har funnet. Sinnes fred er der juvden som vår ting har sammen brudket.

Han har lært oss at de svake skal vi støtte med vår styrke. Han har lært oss å forsøke lært oss vennskapet å dyrke.

Han har vært en kjærligheten til vår neste et utvanten i vår livshilf, han profeten med sin krav til oss for tolken som til harmoni oss fører.

Sannhetstakten er det siste og det største krav vi hører.

Brødre vi til Wilders minne oss har valgt hans navn å bære. Der vi i hans spor vil finne vil bli ham og oss til ære.

Vi har mange mål for tiden. Stiller krav til alle, alle. Sølven, sørgen, kysken, kysken på vår livshilf vil også kalke.

Et så den freidig til det vilke som vår orden av oss krevt da vår loge som en kärke oss til åndens broder heret.

I det samfunn vi har dannet vil tre ord oss binke sammen Vennskap, kjærlighet og samnhet Thomas Wilders løven. AMFN

50-års jubiléet i tekst - og ikke minst bilder!

Etter mange måneders forarbeide, oppratt dagen for feiring av vår 50-års jubiléum! Riktignok var dagen 15. januar, men markeringen var fastlagt til Lørdag 17. januar.

Av Fung Eke, OM
Knut Borgren

7 tenfor Stortingsgaten 28 varet lagget med de tre kjededeled og viste for alle forbi passerende at her skulle noe spesielt skje denne kvelden.

Av programmet kunne vi fåstå at innmarsjen i Logesalen skulle være kl. 17.30.

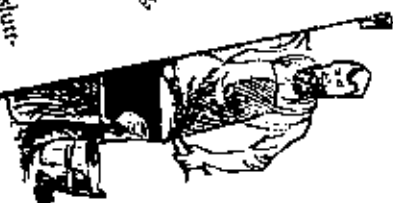

Overmester Jan Eirik Arnesen holder jubileumsstolen som vi gjengir i sin helhet i TW-Nytt!

Fortsattes neste side

Forstand ved Overmester Jan Erik Arværen
Forstand ved Overmester Jan Erik Arværen
Forstand ved Overmester Jan Erik Arværen

Forstand ved Overmester Jan Erik Arværen
Forstand ved Overmester Jan Erik Arværen
Forstand ved Overmester Jan Erik Arværen

Der er en stor dag, for våre medlemmer, for vår Løge og for Odd Fellow
ordenen generelt.
Der er med stolthet og glede jeg kan fastslå at det er en meget hykretlig,
oppepende og fremgangsrisk og vil og med velstående 50-års jubiliat vi i
aften skal feire.

La oss begynne med å dvelde litt ved vår Løges tilblivelse i 1948.
Der å ta initiativet til å stifte en ny Løge krever mot, dristighet og besluttsomhet.
På en eller annen måte må man bryte ut av et etablert Logemiljø for å bygge opp noe nytt på egen hånd.

Rett etter den 2. verdenskrig var det kanskje mer naturlig enn noen gang å tenke i retning av ekspansjon og nyetablering. For det første var de eksisterende Oslo-løger noe overbefolket og deprecit, vekst og fremgang var utendøsen etter harde og deprimierende krigsår.

Selve utslenden er et viktig moment når vi skal forstå den prosessen som ledet til etableringen av den nye Løge nr. 22. Tenk bare på all som skjedd i byen vår nettopp i året 1948.
Før å være en stor smilby med bygrense omtrent ved Kirkeveien og Carl Berners plass, ble Oslo plutselig en liten storby i det Aket og Oslo kommuner ble slått sammen.

Stort, nye arealer og en økning i folketallet på 135 000 personer, gjorde Oslo til en hovedstad av virkelig format.

Byens stolthet og nabo til vårt kjære Løghus her i Storringsgaten, det nye Rådhuset, ble rart i bruk nettopp i årsskiftet 1947 - 1948.

Vi kan forstå at vekst, forandring og tro på fremtiden satte sitt preg på samtidens Oslo og Norge.

Da Stor Sire Johan Middelhon tok initiativet til å starte en ny Løge i Oslo, var selve klimaet usdvanlig gunstig.

Der er også naturlig at vår Ordens tanker og ideer om medmenneskelighet og kjærlighet hadde særlig god appell etter krigsårenes grusomheter. På denne bakgrunnen må vi kunne anta at den nye Odd Fellow-løgen så dagens lys uten at det skapte noen følelse av spild eller oppbrudd i de eksisterende Ordenshøker.

Kort sagt, det ble ved vår Løges stiftelse sådd et frø i meget god jord, og vi kan konstatere med stolthet at planten har spiret og vokst i 50 år.
Og når vi nettopp dveler ved utgangspunktet og vår Løges tilblivelse i 1948, må jeg nevne en av alltidens gjester spesielt.

Enken etter en av vår Løges grunnleggere - eller chartermedlemmer - som vi kaller dem, er tilstede i aften, fru Edal Thorsen er den eneste av de tilstedeværende som faktisk var med da vårt hykretlige tre ble plantet i 1948.
Og så må vi heller ikke unnlate å nevne at treer har fått sine avleggere. Løge nr. 79 Rørdal Annundsen i Ski, og derigjennom Løge nr. 129 Caccabølving, springer direkte ut av Løge nr. 22 Thomas Willey.

Vi kan også med stolthet konstatere at to Stor Sire, Håkon Ruud og Frank Eysen, og flere Storradsmenn for øvrig, har vært Brodrene av vår Løge.

Når vi ved dette jubileum kan konstatere at vår Løge arbeider meget godt, er preget av samhold, godt miljø og stadig vekst, kan vi med andre ord fastslå at nye av åndene ligger i 50-åringens gode oppvekstvilkår i en tid preget av noe på forbedring og fremgang for menneskeheten.

Men når vi nå betrakter vår Løge i 1998, må vi ikke glemme den rolle hver enkelt Broder har spilt for å skape det solide fundamentet som vår Løge bygger på.
Ved festtaler fremover må selvsagt grunnleggerne og ledende personligheter, og ved denne jubileet har jeg i tillegg lyst til å fokusere på det store anstallet Brode som trofast har møtt frem så sant det er mulig på hver eneste Løgekveld, år etter år. Det er disse utvokste medlemmene som danner ryggraden i en framgangsrik og vellykket Løge.

Jeg vil berovite anledningen til å takke alle de Brodrene som gjennom årene har bidratt til å skape vårt gode og viktige oppgjør, og Brodrene gjennom takk til alle som har påtatt seg den viktige oppgaven å være fadder - uten ledet funksjonen vil vår Løge og vår Orden stragtere.

Stor innmars er nedlagt av et stort antall embetsmenn og Brodrene gjennom årene for å bringe vår Løge opp på det nivå vi i dag har nådd. Kommunen å takke hver enkelt Broder og embetsmann vil jeg også takke de respektive familier for den tilnøydighet som utvises når Ordensplikterne legger ekstra beslag på travle familielever.

Ved et 50-års jubileum er det selvfølgelig naturlig å se bakover på alle de år som er gått. Jeg vil imidlertid avstunne min tilbakevend ved dette jubileet med å rette blikket fremover.

Jeg har et sterkt ønske om at fremtidens embetsmenn og Brodrene i Løge nr. 22 Thomas Willey vil anstunne seg til det ytterste for å ta vare på all det verdifulle som er bygget opp i løpet av 50 årvisse år.

Det er helt sikkert ikke selvskryt når jeg i ydmykhet og med stor takknem-
lighet står fast på vår Ordens idealer.

Det arbeides meget godt og det rituelle arbeidet foregår på meget høyt
nivå.

Vil vi klare å føre våre tradisjoner videre i en tid hvor stress og hverdagens
mange plikter føles stadig vanskeligere?

Mitt svar er et ubetinget «Ja!»
Vår Ordens verdier er viktigere enn noen gang i et samfunn som stadig blir
mer kynisk, egoistisk og ikke minst materialistisk.

Nær opp i Odd Fellow-fellesskapet vil tenkende mennesker finne et friskt
og en inspirasjon til å arbeide for åndelige verdier.

Jeg skal selvfølgelig ikke snakke politikk ved en anledning som denne, men
når vår nye regjering er opprett av verdinormene i samfunnet, er det et ut-
trykk for at det ringet en og annen vakkert.

I denne sammenheng har vår Orden en viktig funksjon og er stort ansvar-
lig for at vår lære om vennskap, kjærlighet og sannhet skal fungere hos trav-
le mennesker i vår tid, nå nye medlemmer møter et aktivt, godt miljø og la

Men for at vår lære om vennskap, kjærlighet og sannhet skal fungere hos trav-
le mennesker i vår tid, nå nye medlemmer møter et aktivt, godt miljø og la

Seg inspirere av ritualens innhold.
Spesielt på denne bakgrunn vil jeg påstå at man ikke trenger noen krysstall-
kode for å spå en positiv fremtid for vår kjære Løge nr. 22 Thomas Witley.

Blant våre yngre medlemmer i dag har vi Brødre som vil oppføre denne
Løge 100-års dag - jeg håper og tror at de vil høre noen av de samme ordene
når Løgens Overmester holder tale i år 2048.

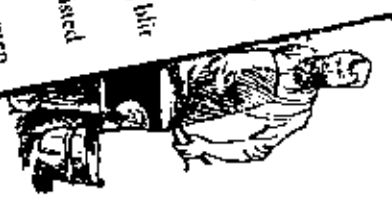
Helt avslutningsvis vil jeg også takke Storlogen, Leieren og ikke minst våre
vennsskapsloker og andre Løgere i distriktet som er representert ved dette jubel-
kenn, for utmerket samarbeid og hyggelig kontakt gjennom årene!

En helt spesiell takk vil jeg rette til vår vennsskapsloker for den profesjonelle
Witley i Fredericia, og takke for den fantastiske kontakt og det gode venn-
skap som har utviklet seg mellom våre to Løgere gjennom årene!

Og så vår jubileumskomitee for å gjøre dette jubilet mulig.
Innsats som er nedlagt for å gjøre dette jubilet mulig.

Ja, kjære gjester, embudsmeinn og Brødre. 50 år er gått siden Løge nr. 22
Thomas Witley ble stiftet. For et menneske er ofte 50-års dagen de fylles 100
punkter i livet. Svært få mennesker er like oppegående den dagen de fylles 100
år.

I 1998 skal vår Orden markere nettopp en 100-års dag.

I april er det 100 år siden Odd Fellow Ordnen ble innført i Norge. I
forhold til vår stiftelsesdag går vi i april inn i vår 180. arbeidsår. Og i til-
legg vet vi at Odd Fellow Brøderskapet med sin opphøyde lære om venn-
skap, kjærlighet og sannhet, har restert langt tilbake i middelalderen og
kanskje mer i oldtidens kultur.

I dene perspektiver er vår Løge kan en ungdom.
Vår lære og våre verdier er tidløse og evige, og vil stå uforanderet som
modell for et godt liv - også for kommende slekter.

Jeg vil utbringe en skål for allmenns sprekke og opprykkende 50-årsdag, Løge
nr. 22 Thomas Witley, som bærer navnet til vår Ordens grunnlegger.

Det er mitt oppriktige håp at Thomas Witleys ånd vil prege vår Løge og
vår Orden i mange fremgangsrike og lykkelige år!

Da vi ankom, i god tid
for «stare ble vi ønsket vel-
kommen av Overmester og
Under-
mester,
samt deres
respektive
damer.

Til vakkert musikk ble
Brødre, gjester og Stor Sire
Oddvar Granlund med
Storembudsmeinn i tur og

En verdig start på festlo-
gen var da Els Over-
mester Oddvar Follesland
lestre prologen fra instrue-
ringen av Løgen for 50 år
siden, ledsaget av vakker
musikk. An-
svartlig for
denne var
Bror Ragnar
Nybro.

Festlo-
gen ble gjen-
nomført i
god Tho-
mas Witley
stil, rolig og
verdig.

Ute i job-
bryn ble vi
møtt av søs-
tre fra Rebek-
ka-løge nr. 25
Irene som ser-

kerret straks
rundt spørs-
målet,
«hvordan kan alle disse
gjestene få plass i spisesea-
lens?»

orden vist til sine plasser,
og festlo-
gen kunne begyn-
ne.

«Hovordet under jubileumsmiddagen!»
verre et glass musserende
Forstatter neste side

50-års jubileet i tekst og ...
Fortsatt fra forrige side

Ved slike jubiler hører
taler med, slik var det også
denne kvelden.

vin, samtidig som alle gikk
rundt og
lese på
opp-
slagstav-
ler om
hvor
hvert
enkelt
skulle
sitte.

Und-
ernester
Ivar T. Schmidt slo på den
velkjente skjøkklokken og
anmodet alle om å tunne
sine plasser ved bordet.

Efter fører-

ten ble en av
leveldens
overraskelser
presenteret av
Bror Over-
mester, vår
jubileumsvin, en bulgarsk
rødvín med egenkompo-
nert etikett og nummererte
flasker.

med å etablere den første
Oslologen etter krigen
1940-1945.

Loggen ble overrakt en
gavesjekk fra Storlogen,
samtidig som han uttrykte

OM Jan Erik Arnesen mottar
sjekk og blomster fra Stor Sire
Oddvar Granthund!

håp om at Loggen ville bru-
ke beløpet til sosialt arbei-
de. Overmester ble også
overrakt blomster.

I sin tale takket overmes-

I sin tale gratulerte Stor
Sire Loggen med 50-års ju-
bileet sam-
tidig som
han be-
rømmet

Loggen for
at flott
arrange-
ment og fremhevet dens
gode arbeid. Samtidig
trakk han

freim de
Brødre
Overmester
Jan Erik Arnesen
med fru!

som for
50 år
siden
påtok seg
oppgaven

ter Jan Erik Arnesen Stor
Sire for gaven. Han påpek-
te spesielt den gode and
som preget Løge Thomas
Wildøy og takket de Brø-
dre som gjennom
årene hadde bidratt
til at Loggen frem-
stod som en svært
oppgående Løge.
Samtidig takket han spesi-
elt alle de Brødre som møt-
te opp på Løgekveldene,
uten nødvendigvis å ha et
verv. Takket være disse

Brødrenes fremmøte bidro
dette til at våre logemester
ble gjvende for alle og ikke
minst bidro dette til å hjel-
pe embesmenene i sitt
arbeide.

Overmester Sverre
Haug hilste fra sam-
lige Oslologer og fra
Leir nr. 12 Akershus.
Overmester Sigmund
Hovind hilste fra

Loge nr. 79 Roald
Arnudsen. Som
kjent er vår Løge
modetloger for nr.
79. Fra alle disse
fikk vi en flott fle-
rarter lysstake i
sølv.

DDSS Jan Erik
Johansen avslutter
måltidet med å tak-
ke for maten.

Kveldens toasemaster
Els. Overmester Arnfia
Evien leder det hele med
sikker hånd.

DDSS Jan Erik Johansen
takker for maten!

Overmester avslutter
med å overrekke Stor Sire
en gavesjekk, med ønske
om at beløpet ble gitt vidre
til Ordenens jubileums-
fond.

Det
var hils-
ningsta-
let fra
vår
venn-
skapsloge i Fredericia ved
Overmester Peer Petersen.
Han overtrakte et vakker
relieff av logehuset i
Fredericia.

Formannen i Overmester-
rivalget, Sverre N. Haug og
fung. Eks. OM Knut Borgren
med fru!

Fortsatt neste side

Overmester Per Petersens tale ved Løge nr. 22 Thomas Wildey, Oslo's
50 års jubilæum den 15.1.1998

Bror Stor Sivre, Storembedsmænd, Bror Overmester, gæster, søstre og brødre!

Der var en gang, ja, sådan begynder ethvert eventyr - og her derfor mit lille eventyr. Altså, det var en gang et smukt ungt eventyr. Træta havde netop lagt endnu en bring til stammen. Der var nu 50 af slægen.

Træet havde siden et æggen fæstet rot i jorden, vokset sig stort og stærkt. Dets rødder havde fået solidt fæste i den stenede jord, og det var godt for storene havde forsøgt at vælte træet, men træet havde modstået alle stormene og var blot blevet endnu stærkere.

Da eventyret startede sit liv, var det med et æggen satte him. Der var en kold tid, det havde været krig i landet og andre træer var blevet fældede for at skaffe varme. Men vort eventyr voksede op og satte snart mange nye grene. Ja, det blev så stort og smukt at det blev kendt viden om.

Selv trækluglene der kom langt fra syd, kendte træet. De satte sig ofte i træets kronen og nød bladenes skærmende skygge og fandt altid føde i træets mange æggen, thi den var der altid nok af.

Fuglene fra syd kom der gerne og bragte tændere fra deres sted.

De forærede følgende at de havde set højere træer og træer der havde løvet meget længere.

Men eventyret fortsatte uafbrødt sin rolige vækst. Kom løvet lidt senere end løvet på træerne i syd, berød det intet. Træet samlede kræfter og følgende stede nye grene til sin smukke trækrone.

Det smukke eventyr var altid glad når fuglene fra syd kom og satte sig i træet. Især var træet glad for hurtigene, de pyntede så smukt i trækronen med deres spraglede og manganfarvede fjer. Hanfuglene var de samme sorte fugle med lange halefjer. Men disse halefjer var de nu også stolt af.

Hvert andet år kom fuglene altid tilsamme tid. Men så i år skete der noget. Nogle få af fuglene kom på et helt andet tidspunkt end de ellers plejede. De havde hørt nyheden om at eventyret holdt en jubilæumsfest.

Træet ville ikke høre tale om at der nu var 50 år gammelt. Det var jo slet ikke gammelt og havde jo ligefrem tiden foran sig. Men 50 års jubilæum det var noget helt andet. Og træet glædede sig over at der kom så mange fugle. Ja, alle grene var ganske fyldte. Men der var æggen nok til alle.

Da det blev aften satte alle fuglene sig til hvile i træets kronen for nogle af dem skulle snart mod syd igen inden det blev for koldt.

Ja bror O.M., i min historie har jeg forsøgt at skildre løge nr. 22, Thomas Wildey som et ungt og stærkt eventyr og dets brødre som grene i træets kronen.

Træet kunne ikke få kraft uden saften op gennem rødderne, således er vort køber jo også afhængige af bl.a. vort etiske idegrundlag - nemlig *venlighed, kerlighed og sandhed*.

I mange år har brødre fra vort løge besøgt Deres løge og det, sammen med vore husstuer, fundet venner for livet.

Må jeg til afslutning bede Dem modtage en hilsen fra alle brødre i vort løge og samtidig modtage vore lykønskninger med Deres løges 50 års jubilæum!

Ligeledes bror O.M., vil jeg bede Dem modtage denne gave fra løge nr. 37, Thomas Wildey, Fredericia som en tak og en erindring fra dette besøg.

Med tanke på de smukke traditioner, vi kender mellem det danske og norske folk og ikke mindst mellem vore to løger vil jeg gerne udbringe en sål for *venlighed, kerlighed og sandhed!*

Stor Sivre Oddvar Grønland
med fru!

DDSS Jan Erik Johansen
med sønner!

Fortsætter næste side

50-års jubileet i tekst og...
Fortsatt fra forrige side

Overmester
Per Petersen
med fuael!

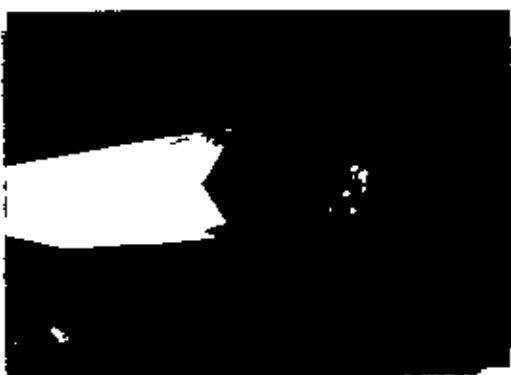

Undermester
Ivar Schmidt
med
vakker fuael!

Sekretær
Egil Nord med
fuae Kristin!

Jubileumsdagens
emneuse toastmaster -
Eks. OM Arnefin Eujen

Fru Eddel Thorezen forære vår
Løge en meget spesiell vase som ble
gitt av Chortermedlemene til
hennes mann Ove W. Thorezen
(sinnfelt) på hans 60-års dag!

Thomas Wildey - hans liv og virke

Utdrag fra boken «The Dreams of the Founding Fathers» av J. E. Stallings, PSGM

Thomas Wildey, hans navn har nok en særegen klang og vil for alltid være synonymt med begrepet Odd Fellow Ordenen! Navnet lyder som en trompetfanfare over all hvor Odd Fellow Brødre møtes!

Nå i jubileumsåret 1998 er det kanskje på sin plass å friske opp hukommelsen til noen og enhver - hvem og hva var egentlig denne smøden?

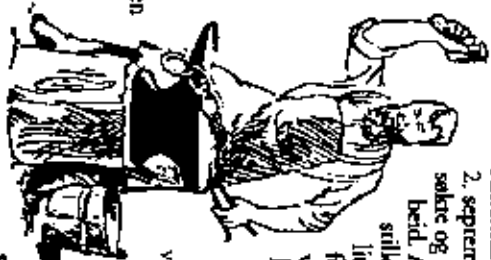
Opphavet av Br. Hans-Petter Dill

HOMAS WILDEY ble født i London den 15. januar 1782, i kong Georg den

III's regjeringstid. Da han var fem år gammel begynte han på en menighetskole som han senere forlot i fjortensålderen for å lære seg et håndverk. Å bestemme etter hans kunnskaper må skolen ha vært tidlig, eller eleven sløv og uinteressert. Han fikk kontrakt som læregutt hos en vognsmed

hvor han fullførte sin læretid og ble en dyktig håndverker. Han forsatte noen år som håndverksvenn rundt om i flere engelske byer. I året 1817 giftet han seg og tok etter kort tid hyre ombord i et skip som gikk fra Liverpool til Baltimore i Amerika, hvor han gikk i land tidlig i september måned. Før han forlot hjemlandet hadde han vært en forgrunnsfigur blant håndverkerne, ikke bare

yrkesmessig, men også som fagforeningsmann. Blant disse var kanskje de som hadde betringning med de såkalte *Odd Fellows* - særlig godt ansett. Han ble innviet i Loge nr. 17 i Ordenen i *City of London* og besatt her etter hvert alle embedsmannsverv.

Allerede tidlig ble han tildelt en sølvmedalje av sine Brødre som et synlig tegn på deres anerkjennelse for vel utført arbeid i Logen. Etter kort tid ble han ansvarlig for opprettelser av Loge nr. 38 «Morning Stars». Han ble enstemmig valgt som Logens første Overmester, og i

løpet av sitt tårige medlemskap ble han gjenvalgt to ganger til å besette den samme stol.

Den såkalte «Manchester Unity» ble ikke opprettet før i 1809, og ettersom Thomas Wildey ble en Odd Fellow i 1804, må han ha hatt forbindelse med en eller annen fra de uavhengige organisasjonene som senere dannet «the Manchester Unity». Den 30. juli 1817 sa han farvel til sin fedreland og reiste som vi allerede har hørt til Baltimore i Amerika. Der kom han den

2. september samme år og søkte og fikk seg snart arbeid. Arbeidslivet var stillestående og det var lite penger blant folk. Borgarkrigen var nettopp over og hadde ødelagt mulighetene for all slags virksomhet, men Wildey var meget dyktig innenfor sitt fag og fikk seg snart arbeid der andre måtte gi opp. Følgelig slo han seg til som vognsmann i Harrison Street i Baltimore sammen med en kompanjong. Senere holdt han nå og da til på en av bryggene som kullhandlet og berymte et spisested, noe som appellerte til hans

kjerlighet for omgang med mennesker. Deretter ble han handelspartner og til sist en velstående bonde.

I 1818 ble han kjent med John Welch, en engelsk-mann som ermet seg som hus- og skipsmaler og som hadde fulgt etter ham til Amerika. Disse to holdt av naturlige grunner mye sammen og ble aldri trette av å snakke om ting de hadde opplevd i gamlelandet. Etter å ha berørt dette vennskapet gjennom et hørt år kom det til en ny dimensjon; de oppdaget at hver av dem tidligere hadde vært en *Odd Fellow*, og gledet over denne oppdagelsen var stor hos dem begge.

Thomas Wildey kom fra små kår og ble ikke vurdert høyere enn litt over vanlig arbeid. Han kalte seg selv «vognsmann», men hans likesinnede kjente ham bedre under navnet «blacksmith» - grovsmed. Han fremsto som en skickelig, oppriktig arbeidsløse med ben i nesene. Med en fylldig stemme og et fast håndtrykk ble han raskt venn med folk han møtte. Mannen var raske og full av vitalitet, og ingen ting kunne ødelegge hans gode humør som alltid viste seg i

et bredt smil og en smittende latter. Allikevel, til tider ble han alvorlig, og det var særlig når han sto overfor menneskelig lidelse og nød. Det ble sagt at når gullbernen herret i Baltimore, var han alltid på pletten for å hjelpe de lidende. Han ga dem medisiner og penger og stelte og holdt vakt over ofrene mens mange andre flyktet fra smitten. Medmenneskelighet så han

holdt orden på sine likesmenn ved hjelp av viljesstyrke og godt humør, og gikk selv blant sine overordnede for å være en mann med styrke og kapasitet. Slik var Thomas Wildey da han nettopp var fylt 37 år, tidlig på året 1819.

Wildey andret at han kjente til en organisasjon som ville passe godt inn i dette landet og nevnte navnet *Odd Fellow*. Welch bemerket likegyldig at han hadde vært medlem av Ordenen men at han aldri hadde støtt på noe liknende, eller hørt om en tilsvarende organisasjon etter at han emigrerte. Etter felles anstrengelser fikk de bevisst at Welch var tidligere Elks Overmester fra Birmingham i England og at Wildey var blitt innviet i året 1804. Wildey hadde alltid hatt i tanke at han skulle bekjentgjøre dette ved et oppslag og bestemte seg endelig for å innkalle til et

møte for eventuelt *Odd Fellow*s som måtte bo i Baltimore-området. Til å hjelpe seg med dette oppøskete han Welch og satte ham inn i saken. Deretter la han frem detaljene for dette første uformelle møtet. Han sier at overensstemmelse med kunngjøringen fant det innledende møtet sted på venterhuset *Seven Stars* i Baltimore den 13. april 1819. «Fire herrer var til stede, med Wildey var de fem i alt.

Thomas Wildey
1782 - 1861

Fortsettes neste side

«Thomas Wildley ...»
Fortætt fra forrige side

Wildley fortænte seg med dem og ble tilfredsstilt om at alle var blitt lovmessig innviet i Ordenen. Deretter informerte han dem om sin hensikt om å etablere en Odd Fellows Loge og han stilte om deres hjelp til å gjennomføre dette. Han kunnngjorde også at han ikke hadde kjennskap til noen slik organisasjon i byen, og selvfølgelig at det ikke fantes noe organisert støtteapparat for å hjelpe de nødlidende eller ta vare på enker og foreldreløse. Videre at de mennskene han hadde luftet sine tanker for, ikke ønsket noen slik organisasjon. Han foreslo også at den første Logen skulle kalles «Washington Lodge» etter presidenten.

Verdshuset «Seven Stars» i 2nd Street, Baltimore, 1819

denen. Det ble oppnådd full enhet om dette og det ble avtalt at Logen skulle åpnes mandag den 26. april 1819. Dagen oppran, og klokken 19.00 innledet Wildley åpningseremonien. Først avla han selv sitt løfte fremfor de fire andre Brødrene, deretter mottok han deres løfte. Som de var blitt enige om på forhånd ble Logens navn

«Washington Lodge No. 1» og dette vil alltid være en dag som vil bli husket i takknemlighet av alle Odd Fellows.

Svært lite skjedde i de første årene. På samme måte som med flere andre tilsvarende tiltak fra ydmyke og uklare opphavsmenn måtte organisasjonen kjempe mot misshagryttinger, sløvheter og mangel på tillit. Wildley, lederskikkelsen, klarte ikke å få hjelp fra folk i de høyere lag av byens innbyggere, ingen jannflyrelse eller finansell støtte.

Organisasjonen måtte stå helt alene på egne ben og måtte stole fullt og helt på sin egen styrke. Men viljen til å lykkes var å finne i den

uoppstilte energien til den utærte smeden. Det appellerte til en umotseklig lidenskap i hans natur. Han elsket spenning og sinnet kom lett i kok - ingen vanlig uhell hadde noen innvirkning på hans livsmot som alltid var fylt av håp

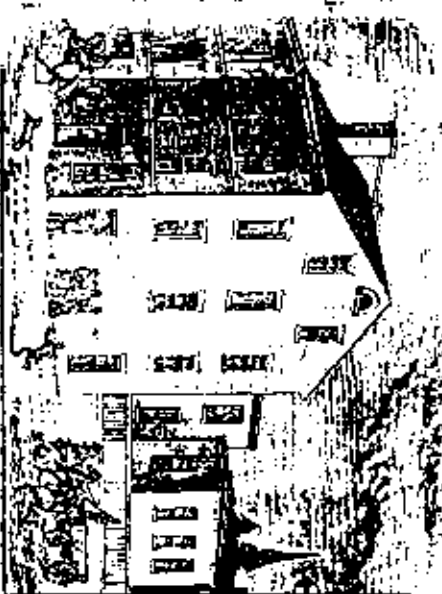
for fremtiden. Han var alltid i aktivitet og aldri i ro dag som vil bli husket i takknemlighet av alle Odd Fellows.

Han hadde en annen drivkraft, et instinkt som fremdeles var utvirket, som fikk ham til å glede seg over myrkk. Ordenen

hadde gitt ham et eget holdpunkt og sine passord, og disse tingene påvirket hans fantasi som igjen ga styrke til å forsørge. Han var hellygt til Ordrenens hemmelige ritualeser som tiltrakk ham på en måte som ledet ham videre skritt for skritt. Etter som organisasjonen satte men sikkert avanserte, vokste hans ubestridte lederskap i takt med den. Etter hvert som Logen fikk sin høydedige form og første seremoniell var det ingen som var mer grepet

av dette enn Wildley selv. Hans robuste natur var rommelig og roede til nye inntrykk. Hans tilbedelse av myrkk gjorde ham til den fædte kapellan som kunne presikere ved de rikt utsmykkede altere i Logesalen. Ingen var mer forhekset og hennet over fæstefulle harmonier enn denne

Wildleys hjem på hjørnet av Brudger og Jones Streets, Baltimore, 1824

imponert over hans alvor og entusiasme. Han var fullt ut den presiderende embetsmann, høflig men med ubøyelig pondus, fyrt av ærbødighet i utførelsen av sine embetsplikter. An-

Han var så besatt av ideen om en verdensomspennende Ordensberøvelse at han satte til side alle andre saker og krysset Atlanteren over til Europa hvor han kjempet for, og oppnådde, en askjellse fra «the Unity». Det ble en slik som reise med langsomme vogner på dårlige veier, på besøk til land og byer på evig jakt etter potensielle resipjender. Som en følge av dette tilbragte han strev-

mannen som var som en guttunge i sin forkærlighet til det utrolige. For ham var embetsmennens regaler virkelige - og titlene Overmester, Undermester, Kapellan og Ceremonimester ga full forvisning om verdigheten og anerkjente autoritet. Le-gendene som lå til grunn for gradritualene var for ham virkelig historie og således kryttet på en slaps overnaturlig måte til de læreserlinger og plikter som båndt Brødrene sammen. Han kom til å tro på dem så enkelt som et barn ville gjort det, men med viljen til en kjemp, og det er kanskje her vi finner hemmeligheten bak den be-givenheten som gjorde ham så stor. Han var ærlig og oppriktig og vilde aldri på organisasjonens evne til å lykkes. De som oppbevret å se ham i Logen ble alltid

somme dager og søvnløse netter med å legge planer og kaste bort sin beskjedne formue på måter å opprettholde veksten i Ordenen. Han følte seg ofte underlegen overfor de intellektuelle krav fra den voksende institusjonen. Rundt ham opptrådte menn som i dette var ham overlegne, men han tvøle aldri. Hans bet i seg sin stolthet og søkte hjelp hos dem. Han satt ved deres føtter for å lære det han skulle meddele videre til andre.

På nytt fikk den samme ideen ham til å gå på med krum hals og ble grunnlaget for hans uoppstilte ener-gi på alle områder der det

Forrettes neste side

var nødvendig med forandring og strategisk etterrom tiden og hendelsene endret seg. I alle kritiske situasjoner fant hans sikre vurderinger seg en løsning, og når den først var funnet sarte han alle krefter inn på å gjennomføre den. Han slo seg aldri med penger, men når han så at Ordenen var i nød, verkter der i alle innvoller og gjorde ham syk i hjertoren. I slike tilfeller rådde han støtende til med det han kunne avse av egne midler. Derksom

Ordenen manglet et sted å holde møter, åpnet han sitt hjem til formålet. Derksom Ordenen trengte en budbringer, var svaret: «Her er jeg!» Han spredte sine beskyttende vinger og sin kjærlighet - rett fra siden. Dette ble ytterligere lagt vekt på fordi han ikke hadde noen annen, fast ansettelse. Kun denne var hans daglige virke og alt annet kom i annen rekke. Ikke til å forandre seg over at hans medarbeidere sturret på ham med forundring og rangerte ham foran alle andre. Han hadde brutt sine egne penger, sin egen arbeidsinnsats, vunnert ved hjelp av sin nidkjærhet, gift Ordenen av sin kløkskap og i sannhet yret det som gjør slike menn til naturlige ledere blant likesinnede.

Da han trakk seg tilbake i 1823 var suksessen sikret. På denne tiden hadde han stiftet fire Løgere i Maryland, organisert Storlogen i Maryland samt Storlogen i De Forente Stater og innstiftet Leiren («de Patriardal Orden»). Han hadde utvidet Ordenen til å innbefatte Massachusetts, New York, Pennsylvania, Columbia-distriktet, Ohio, Louisiana, Kentucky og

over hele verden. Han var ikke svekket av ennessig, og der ble ingen reduksjon i hans daglige aktiviteter eller ivær, men den daglige, personlige ledelsen var fordi for å gi plass for organisering og tilknyttede yrker, lang over kapasiteten til en enkelt person.

Denne tiden synes for oss som en stor begivenhet i Thomas Wilders liv, knapt femt år gammel, og i sin beste alder, med en livsoppsett som få kunne oppvise maken til. Av pionerene fra 1819 var ingen tilbake ved hans side. Entvisende døde tidlig. Welch hadde søkt andre forbindelser, og av medhjelpere fra de senere årene hadde Williams svdret ham og resten var borte eller spredt for alle vinder. Kun to var fremdeles tilbake av de som satt i de tidlige rådene; nemlig Scotchbun, en annen engelskmann som kom inn i Storlogene i Maryland og De Forente Stater i november 1822.

Delaware. Ordenen var ikke lenger i hendene på kun én eller noen få menn, men ledet av entusiastiske «svømme». Der herredømmer han hadde oppnådd og den makten han hadde utvord var i ferd med å gi ut av hendene på ham. Tidspunkter for hans offisielle avgang var kommet da han skulle frasi seg sitt embede og overlate sine regalker til den neste i rekken av store Odd Fellows som skulle spre Ordensens berømmelse

over hele verden. Han var ikke svekket av ennessig, og der ble ingen reduksjon i hans daglige aktiviteter eller ivær, men den daglige, personlige ledelsen var fordi for å gi plass for organisering og tilknyttede yrker, lang over kapasiteten til en enkelt person.

Der vil komme frem andre steder i denne artikkelen at Wilder ikke begrensset seg til Maryland. Til deknning av sine utgifter motok han bare en ubetydelig sum, men betalte til Skattmesteren spritfri døljar som charterhonorar for de nye lokale Storlogene. Ulykkelige kan ikke ha vært mindre enn tre ganger belepert han motok mens restbelepet kom fra hans egen lomme.

Fra dette øyeblikk av arbeidet han fikk innall alle Storlogene var forent med Maryland under «de Grand Lodge of the United States».

Plusselig ble imidlertid han borte, han som aldri gikk glipp av et eneste møte, og ryktene svirret om at han var på oppdrag for sine Brødre på et fremliggende sted. Men juli kom, og med den kom Stor Sire tilbake fra en reise til fedrelandet.

Antagelig nådde han Manchester den 17. juni 1826 etter en reise på enogtyve dager fra Baltimore til Liverpool. Med sitt sedvanlige hell oppnådde han å få opplyst alle sine ønsker og en god stand for forbeholdse for sin dristige ferd fra sine engelske Logebrødre. De hyllert ham entusiastisk som far til det transatlantiske Odd Fellow brøderskap. Han gikk på ny ombord, og etter mange prøvelser gikk han etter i land i sitt nye fedreland. Så snart

han var restituert etter reisen dro han rundt på inspeksjon til de ulike Logene for å se hvorledes de arbeidet og for å oppmuntre Brødrene med sitt nærvær. Han foreta og leste for dem det nye fithetsbrevet som ga dem usværlighet, fihet og makt. Uten andre akkrediterer enn det omdømmer

«Amicitia, Amor et Veritas»
«Friendship, Love and Truth»
«Vennskap, Kjærlighet og Sannhet»

som fulgte ham, ingen tilføydes fra sin orden eller søkned fra sin Storloge, grep han denne gaven og la den for føtterne til De Forente Staters Storloge. Det var en gave fra «de Manchester Unions» til Wilder og det var en gave fra Wilder til sine Brødre.

Den 3. oktober 1835 ble han utpekt til reisende representant for De Forente Staters Storloge, og han aksepterte denne utnevningen. I mars 1837 finner vi ham i Pittsburgh, deretter fra Pittsburgh til Wheeling i Vest Virginia, videre gjennom det indre av Ohio ledsgert av Storlogen i Ohio med eget hornorketer, og han gjør en trossferd inn til Louisvillie i Kentucky. Ferden går videre til han når Natchez den 25. april hvor

han etablerer en Loge og danner en Leir. Før han forlater stedet stifter han Storlogen i Mississippi. Deretter inn i staten Alabama hvor han åpnet en Leir i Mobile og søgter for opprettelse av Mobile Lodge No. 2.

Enda han nå hadde oppnådd og overbrakt alle de æresbevisninger og utmerkelsener som Ordenen kunne tildele - og ikke lenger var usvært med kappe og regjaler - gjorde han ikke som andre menn normalt ville ha gjort; nemlig trekke seg tilbake og hvile på sine laurbær. Det var ennå tilbake noen få av hans tidligere samarbeidspartnere på «marken» og han oppmuntret dem til å benytte sine rike kunnskaper og store hengivenhet til institusjonen for å sikre Ordensens fremtid.

I dette så hans fremtid, han visste at når arbeidet var fullført, måtte han akseptere følgende: Det - for en slik mann - å slutte å være leder, var nesten som å slutte å leve. Han godtok det, men var allikevel tilfreds. Hans berømmelse var sikret og han skjønte at nye ledere var en nødvendighet for Ordensens fremtidige vekst.

Wilder avanserte ikke i rakt med moderniseringen

Fortsettes neste side

«Thomas Wildley ...»
 Fortsatt fra forrige side

av Ordenen, og det meste som kan sies om ham var at han ikke synes å strauze. Arbeidet hadde ikke forbedret hans måte å oppføre på eller ført til å bedre hans undanreise. Wildleys frimodige, nesten fremfusende måte å henvende seg på, forble slik til det aller

siste - hans vaner var fremdeles særegne. De som kjente ham de siste årene, undret seg over hans betydning, og så ingen ting hos ham som kunne forklare dette. Målt etter standarden på hans arbeid når dette ble fremlagt, synes han bielpelas og uberydelig. Wildleys fremtreding og oppførsel medvirket ikke til å imponere en observatør som formo-

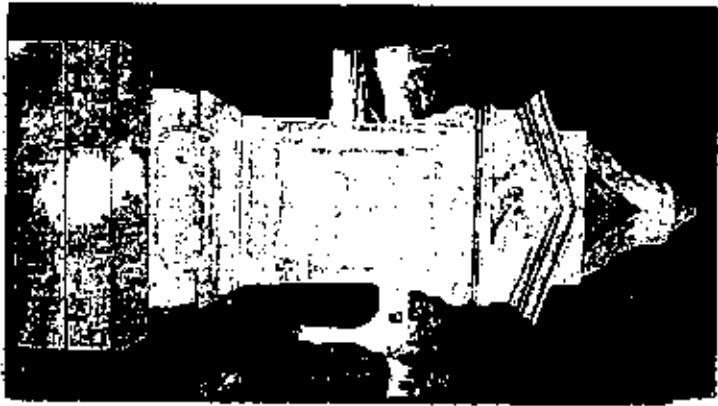
det at han var mer enn en vanlig person. Faktum er at det til

Thomas Wildleys grav
 på Green Mount-
 gravlundene
 i staten Maryland

tidet fremkom visse naturlige sinnsbevegelser da det slett ikke var passende å betrakte ham som opphavet til så mye prakt og trykkesitt til et så stort antall kultiverte mennesker.

Tanken hans vendte ubevisst stadig tilbake til gamle dager og hans første

ledagere. Hjertet banket for den nye tid, men usensvis av minner var trefaste mot tidligere tider. Nye navn som stadig dukket opp og de nye menn i ledelsen for Ordenen så ut til å forvirre ham og inspirere til en slags undring over om det er slik det skal være. Virksomheten var kommet over ham, senket en-

mellemrommet med Mange fremmede kom for å hilse på ham og så av en hyggelig prat, men de var ikke hans fortrøffe. Og mange ganger så han at de snarere ble overrasket enn tilfredsstill.

Den store Odd Fellow var nå ute av syre og stoll og tilspirende til fra alle

problemer og bekymringer, fr til å vende tilbake til et vanlig privatliv. Men, ved å avslutte sin offisielle karriere la han kun fra seg sine regaller, fordi Wildleys virkelige liv ga ham en glorie som ingen villkålig utmerkelse eller uteromdømne kunne ta fra ham. Vi kan tenke oss hva han reflekterte over når han i erindringen gjenopplevde sitt liv i Amerika. Til å begynne med, en fremmed, fattig og tilsidest, det er en velstående men usjant håndverker. Så blir han opphavsmann til en «klubb» med et herredømme og et symbol til å holde inn-

ser på ny at «klubben» er blitt til et samfunn som viser fruktene av hans anserengelser.

På årsmøtet til De Forente Staters Storloge i 1861 var han sterkt redusert etter mange års press og sykdom, med usøe og famlende skritt, men med hjertet fremdeles trofast mot ung-

dommens idealer. Det samme gjentar seg ved et Storlogemøte i Baltimore samme år, da han med stor fatning for sine gang motar granulasjon og tykkenskninger fra sine takknemlige Brødre. Selv om han er furert og preget av sykdom, stråler han allikevel av glede over at hans kall ikke hadde vært forgjeres. På uket etter denne sammenkomsten synker kroppen hans tilbake til den sure hvile. I sin lovrale over Wildley i «the Front Street Theatre», forteller Storsekretær Ridgely historien som selv i våre dager får ærene frem. Han uttalte: «Jeg var så heldig å få være med ham de siste dagene av hans liv, og dermed få lov til å høre hans avskjedsord til Brødrene.

Midt i alle tidens og almenlige umnatrøse ble hans sinn aldri svekket. Han var klar til det siste og dvalte nesten kun ved det som hadde lagt beslag på hans tanker i mer enn førti år. I morgent, sa han med svak røst, men akk, den mongnen fikk han aldri oppleve. Den strålende solen, som sender sine gyldne stråler ned på puen hans, fikk hans øyne aldri mer se. Før jeg forlot ham, grep jeg hånden hans, og ble overveldet av alle minnene som strømnet på. Da han bare var å sammenligne med en gutt, betrodde han sine tanker til meg. Siden den gang har han beæret meg med sitt usvinnne vennskap i over tretti år. Jeg var hans samtidige i Ordenen og virne til hans innsats og dens

veforfjante betøning»

Nei, Thomas Wildley fikk aldri oppleve den mongnen, ei heller se Ordens-Brødrene som samlet seg ved hans bære og lyttet til lovprisningen som ble den første bekrøftelse på hans betømmelse. Han fikk ikke lese instruksjonen på marsmorsuten som ble skjenket av Logene i Baltimore, Maryland. Han fikk ikke være vitne til den strålende prososjonen som med valende faner fylte gatene for å ære hans minne. Han fikk ikke se representanter fra en hel nasjons Brødre avduke minnstenen, ledsaget av festhymer.

DDSS har ordet...!

Jeg er i ettertid blitt anmodet av TW-Nytt redaksjonen om å skrive om DDSS som

Av DDSS
Erik Johansen

Fra «helt dritt» nr. 21: Graulterer med 50 år, og med vel gjennomført jubileumsfest!

Jeg er stolt av min Loge, og liker å fortelle at jeg kommer fra Loge nr. 22 Thomas Wildley. Det er godt å følge med og se at seremonier gjennomføres med innlevelse, god forståelse og i samsvar med våre regler. Det gjør godt å se at det ligger trening og øvelser bak, men det skuffer noe når dette ikke er utført noen enkelte ganger. Vi blir ikke i noen sammenheng gode nok til «å ta det på sparken», da siter Brødrene igjen med følelsen at dette kan Logen min gjøre bedre.

Vi er så godt etablerte i dag at vi kanskje kunne gi

Fortsattes side 34

En musikalsk reise i menneskets ti bilder med «Vennskap, Kjærlighet og Sannhets» ånd

Kjære Brødre!

A uttrykke betydningen for vår Loges rygrad; kjærlighet, vennskap og sannhet; er vanskelig. Det er enkelt å søke seg gjennom litteraturen og finne frem til filosofiske betraktninger. Vanskeligere er det utvilsomt å tillegge sine egne oppfatninger. For meg er det viktigste som Logebor å selv gjøre det som er mulig for å bli mer menneskekjærlig. En slik kontinuerlig prosess krever at vi til enhver tid tilstreber å gi vennskap, vise kjærlighet og søke sannhet.

**Av Br. Bjørn-Eirik Kirkeberg
i et foredrag for Logen - Stryke
Ekspansjon - november 1997**

▼ I har alle ulikt stå-
sted for å formidle
våre tanker om disse
hjernestensordene i

vår orden. Teksten som følger er derfor et individuelt bidrag uttrykt som en beklennelse fra mitt innersite. Menneskebildene er tatt fra mitt eget liv, min søken etter kunnskap og dennes anvendelse til en bedre verden. Å gi så mye av seg selv er krevende, men med vissheten om at dere selv kan tillegge egne oppfatninger, har jeg tro på at vi alle kan få større innsikt og perspektiv for våre medlemmestaker.

Det første bildet

«Mennesket»

Fra bibelens gamle testamente kan vi lese følgende:

*Hon, det er en som røper:
«Arbysnu!»
Jeg spør: «Hva skal jeg for-
kynde?»*

*«Alle mennesker er som
gress, all deres skjønhet
som blomster på marken
Gresset tørker bort og
blomstene visner når
Herrens ånde blåser på
dem.»*

*Jå, sannelig; Folket er som
gress, gresset tørker bort og
blomstene visner.
men ordet fra vår Gind
står fast for evig.»*

*Gind sa: «La oss skape
mennesker i vår bilde.»
Gud så på alt det han
hadde gjort og sa: Det var
overmåte godt.
Og det ble kveld og det ble
morgon.*

**Hvem av oss kan holde
seg nær de forterende flum-
mer.*

*Går du gjennom vann er
jeg med deg, gjennom elv
skal de ikke riser deg bort.
Går du gjennom tid, skal
den ikke svi deg og flum-
men skal ikke brenne deg.»*

Musikken fra operaen
«Pellegrinerna av Bizet kan
gi oss tonen til disse beski-
velser. Søken etter godhe-
ten; etter livets grunnvoll.
Det mektige koret:

*«Je crois entendre encore»
«Jeg tror at jeg enda kan
høre dere»*

gir oss oppfordringen om å
lytte for lettere å forstå
hvor vi skal søke etter det
gode i livet.

Perlefyseren forteller oss
også at visdommen er mer
verdifull enn perler. Av alle
skatter er ingen så verdifull
som kunnskapen. Perle-
fyseren kan i sin høyre

hånd ha et langt liv og i sin
venstre rikdom og ære. Vi
vet alle at det er herlig å
vandre på visdommens vei-
er i og med at alle dens sri-
er fører til fred.

For alle som griper den
er den et livstev og lykkelig-
ge er de som holder fast på
den. Herren grunnla for-
den med visdom, med
kjndighet reiste han him-
melen.

En ting er sikkert. Ingen
andre kan leve ditt liv og
ingen andre vet hvordan
du bør leve. Livet skal ikke
være et problem du skal
løse, men et mysterium du
skal leve. Å leve er å gjøre
deg selv sårbar å vite at alle
mennesker er verdifulle.

Det andre bildet
«Det mindreværdige
mennesket»

I vår stre-
ben etter å
bli mer men-
neskekjærlig-
ge kan vi
ofte møte
motstand.
Hvor ofte
har ikke
følelsen av
mindrevær-
dighet gjort
oss til et lite
menneske.

En meget
kjent itali-
ensk sang med
tittel *Cavese*, til minne om
den store tenor, forteller
oss hvordan vi kan se det
positive i en liten tilværelse

og hvordan vi kan lære å
bruke denne til beste for
andre.

Sangen er ofte beskrevet
som Sorrenos nasjonal-
sang. Jeg har hatt gleden av
å feriere i denne praktfulle
byen de siste årene og for-
står sangens oppfordring
om å være lykkelig som
liten.

På en hotellterrasse ut
mot Napoliukken sitter
en mann og lengter etter
sin kjære. Han ser lysene
midt i havet og tenker til-
bake på alle nettene i
Amerika. Tilbake i virke-
ligheten oppdager han at
lysene bare er stråler fra fis-
kebåter og den hvite sjø-
prøyen etter propellene.

Igjen ser han sin kjære
og ser hennes grønne øyne,
akkurat som havet. Men to

På denne måten vil alt bli
lite, selv nettene der borte i
Amerika.

Men belgene etter en
liten fiskebåt brer seg og
setter spor etter seg i lang
tid etter at båten har vært
der. Mannen oppdager
med ett at hans liv kan
være som en slik liten mo-
torbåt som setter store
spor. Han forlater sin plass
og er lykkelig og begynner
på nye med sitt liv.

Kanskje det var disse
tankene som i 1867 fikk
vår egen Henrik Ibsen til å
beskrive sin Petter Gryn og
andre skuespill. Henrik
Ibsen skrev nye fra den
samme terrassen på *Hovell
Framantano* som vår venn
fra sangen.

Sommeren 1997 står jeg
på den samme balkongen
med min kone og
datter og forstår at
selv om man er
liten og har en
begrenset viten og
kanskje ikke har alt
på det tørre, vet
man at i kunsten å
være liten er jeg
kanskje litt større.

Det tredje bildet
«Det religiøse
mennesket»

Arve Tellefsens
tolkning av *Arve
Maria* på platen
Pan fra 1988 viser
at den er en av musikk-
historiens mest gripende

øyne som beskuer deg så
nære kan få deg til å glem-
me og forvirre dine tanker.

Fortsetter neste side

En musikalsk reise i...
Fortsatt fra forrige side

melodier. Den ble opprinnelig skrevet for sang og klaver, men er omarrangert

til nær sagt alle jordens og himmelens instrumenter. Mangfoldet på platen er bekræftet av lyden av trommer fra tre forskjellige verdensdelene Asia, Sør-Amerika og Afrika.

Mangfoldet i den religiøse tilværelsen har heller ingen grenser. Vi tror imidlertid på den monoteistiske Gud; enten det er den kristne, jødiske eller muslimske Gud. Mange av oss betrakter religionen litt på avstand; for eksempel plasserer vi den gresk-ortodokse kirken til Hellas uten å tenke over at St. Georges kapell i Neiden i Finnmark også er en gresk-ortodoks kirke fra 1565. Dette viser at religionen påvirker oss fra alle kanter.

Det er langt fra Neiden i Finnmark via Aten til Je-

rusalen; en eksplosiv religiøs høyborg med sin jødiske klagenmu, med muslimenes klippemusik og Al Aqsa-moskeen. Alt kan beskues fra en nesten 2000

år gammel tempelplass med et opprinnelig jødisk tempel, ødelagt av Romerne, 70 år etter Kristi fødsel. Fra den samme plassen kan vi beakse et praktfullt gulltræk på Klippemusikken, finansiert og laget av den jørdanske stat for å hevde sin tilhørighet til Jerusalem.

Barer 30 mil fra Jerusalem, inn i Jordan, finner vi oldtidbyen Petra. Denne praktfulle bysantinske by ble gjenoppdaget av en sveitsere, Ludvig Burckhardt, i 1812 og er selve symbolet på de gjenne-skatter fra det nære Østen.

I januar 1996 sitet jeg i Petra etter å ha betalt en skyldig inngangsbillett som hadde gitt meg et års fritid opphold i Disneyland i Paris. Guiden har nettopp fortalt meg at Petra er for-

dans hovedinnskridde. Jeg sitter og ser på skartkammeret; en 45 meter høy, 2000 år gammel ut-hugget arkitektur i rosa sandstein hugget ut av menn som hang i tau ned fra fjellsiden. Plassen foran meg har jeg sett før, men hvor?

Guiden hjelper meg og straks skjønner jeg at denne plassen har vært åsted for en av 80-årenes største filmsuksesser: Steven Spielbergs «Indiana Jones and the Last Crusade» fra 1989. Litt rakkfull blir jeg når jeg etter mye strev får guiden til å forle meg at Steven Spielberg, forøvrig jøde, betalte 90 millioner dollar for å filme i Petra. Men jeg skjønner fort regningen når Klippemusikkens gulltræk i Jerusalem ble påbegynt i 1990 og fullført i 1994 for 460 millioner kroner.

Litt senere på året, i november, står jeg på en annen tempelplass i Agra i India og beskuer et av verdens syv underreker, mausoleet Taj Mahal reist av sjah Rasia i 1620. Den reteste hvite matmor, et monument over en manns kjærlighet til sin kvinne.

Inntrykkene er mange. Som kristen ser jeg klart behovet for å være et økonomisk menneske, en forsoner for flere religioner som alle forsøker å svare søken etter opphav og fullendelse. Jeg ser religiønes invitasjon til en Guds-

kjærlighet, til fallet med menneskelig kjærlighet på tvers av alle folkeslag og landegrenser.

Det fjerde bildet «Barnemennesket»

Schumanns «Traktemer» fra «Kammerens» spill av Philadelpia Orchestra gir meg tonen og inspirasjonen. Jeg ser på bildet av det lille undrende barnet i veikanten og ser det fredfulle omklinget av barn. Jeg tenker tilbake på min egen barndom og savner egentlig det enkle og logiske barneminnet.

Hvor ofte søker vi tilbake til barnets medmennes-

kelighet, til de barnlige tankene? Vi vet i ungdomstid at de fleste barn trenger en voksen veiledning, en voksent vennskapsfulle og kjærlige omrørte til å finne og

Vi ønsker en ny Bror velkommen!

I jubileumsnummeret av TW-Nytt har vi gleden av å ønske nok en ny Bror velkommen til vår Loge - Loge nr. 22 Thomas Wilkøy!

Ole Henning Klausen
Født 15-11-44
Inn 13-01-1998
Fadder: Egil Nord

til å gå på den rette veien i livet.

rike Ukraina som idag er på randen av sammenbrudd.

I september 1997 hadde jeg gleden av å bli invitert til en fest med 30 ukrainske barn, alle på en eller annen måte ofre for Tsjernobyl-katastrofen. Jeg så disse barnas livsglede og taknemlighet for ren mat, for sol, for lek og spennende utflykter muliggjort av vennskapet i Norge.

Jeg husker spesielt en vakker jente, Lesya Rogoz, opptrent for skjoldbruskkjertelkreft i 1995 med en metode som hører steinalderen til. Lesya kan stå som representant for det tidligere så

Jeg er svært glad for at jeg har fått være med på å gi mitt bidrag til hennes fristed uten stråling fra reaktorer. Man høster erfaring og merker så snart at livets sanne verdi er å bruke de midler man selv har fått som en inspirasjon til å gi.

I ettertid fortalte en av organisatorerne fra den norske vennskapsorganisasjonen som hadde organisert besøket av barna til Norge at Lesya sammen med de andre hadde vært en dag

Fortsatter neste side

En musikalisk reise 1...
Fortsatt fra forrige side

på et av våre større storsentre med 60 kroner i lønnpenger for reisen til Ukraina.

Jeg gråter enda gledesrørt over det jeg fikk høre. Etter et besøk i 10-kroners butikken på storsenteret kommer Lesya stolt og glad ut med 8 lysperer til 40 kroner og kan fortelle at nå kunne i alle fall hennes mor i noen år se godt ut! Hun lagde mat hjemme i Ukraina.

En ukke senere sinner jeg i godsoelen hjemme og lytter til Barbara Streisands «Yentia» fra 1983.

«*Papa, can you hear me? God - our heavenly Father. Oh, God - and my Father. Who is also in heaven.*»

«*May the lights of this flickering candle illuminate the night the way your spirit illuminates my soul.*»

Det femte bildet «Det kunstneriske mennesket»

Langen musikk passer vel bedre enn sangen «*Goya and the girl with a smile*», sunget av Plácido Domingo og *The Tsunami Orchestra* fra 1988. Kunstneren formidler det han ser og

hører og tilfredsstiller innlekkers uttrykksstrang og skaper det billedige under.

Artsorkelet har sagt at

stand til å skape noe som er like godt for øyet som musikken er for øret.

Musikken fra Goya

avkler kvinnen på lærret: «*He is in love again. Lost in love again, one man with a sketchbook. Ink and pen...*»

Kunstverket springer ut av en utendelig ensom-

som sjelen lyser fra ansiktet og fortjener en skildelse. Slike bryter idealenes stråler gjennom det sanselige svøpet som omgir enhver kunstverk. De gir verket den skjønnheten som gjør det til en nyelse for diskurernes øyne.

Christopher Dawson

forstiller seg kunstneren som en mektig bro som skaper forbindelse over avgrunnen som skiller kulturene fra hverandre, den avgrunnen som skyldes gjensidig manglende på respekt.

Leo-

nardo har da Vinci men- te at maleren med sin pensel og sine farger er i

stand til å skape noe som er like godt for øyet som musikken er for øret.

Musikken fra Goya

avkler kvinnen på lærret: «*He is in love again. Lost in love again, one man with a sketchbook. Ink and pen...*»

Kunstverket springer ut av en utendelig ensom-

het, og ingenting er mindre egnet til å beskrive dem enn kritikk. Bare kjærlighet kan gripe dem og gi rom for dem og være retterdigg mot dem.

Det sjette bildet «Ummennesket»

Overgangen fra Goya og kunstneren til John Willhams tema fra filmen Schindlers liste av Steven Spielberg er enorm, men liker virkelig for at vi alle skal

og må forstå menneskets irrgangst.

Flere ganger har jeg reist til krigens konsentrasjonsleire. Noe som har gjort sterke inntrykk. Det er vanskelig å reise med toget uten å tenke på jernbanens største endestasjon i Auschwitz-Birkenau utenfor Krakow i Polen. En endestasjon for mer enn fire millioner jøder mellom 1940 og 1945.

Her møter jeg verdens

best dokumenterte eksempel på all ondskap, hat, misunnelse og sykkelig, forskrudd idealisme. Fra min egen skrivepult, i forberedelsen til foredraget som danner bakgrunn for disse beskrivelsene, ser jeg på Internett at den første referansen for ordet «*SANW-HET*» viser seg å være en nasjonalsosialistisk side som forsøker å si meg at hele Auschwitz-Birkenau var en myte uten sannhet.

Jeg oppdager at jeg selv er i ferd med å ille meg umennesket. Findeklar når jeg utøser min vrede over den slags uvirksomhet, usannhet og historieforvrengning.

Jeg tenker tilbake på

Berlinmuren fra en reise i 1988. En mur satt opp av mennesker for å skille mennesker, reist den 13. august 1961 som en *antifascistisk vegg*. En mur som med sine 166 kilometer grenser, bre metret høy murvegg, delte 192 gater. Den 9. november 1989, etter at minst 100 mennesker har

blitt drept i forsøk på å bryte murens barrierer, øyner vi medmenneskeligheten på nytt. Muren faller og livstidpøttenes på nytt for mange millioner mennesker.

Jeg tenker spesielt på Chris Guelfroy som ble skurt ved muren den 2. juni 1989. Hvorfor fikk ikke han oppleve denne friheten, hvorfor måtte han lide for umenneskets gjerninger?

Jeg tenker på to ydakt barn som lagde sandlott på Gran Canarias strand vinturen 1990. «*Ich bin frei*» sier den ene og sparker ned sandmuren i et sunt gledesbryl.

Det syvende bildet «Kulturummennesket»

En av de skjønneste melodier og fremførelser jeg har hørt, er Neil Sedakas udødelige «*Solitaire*». Jeg husker enda hva jeg følte når Sissel Kyrkjebø sang den på Momarkedet for noen år tilbake med Neil Sedaka som pianist.

Etter avslutningen reiser han seg fra pianoet, lyt av gledesrørt, og sier til oss alle: «*Take care of this beautiful heritage.*»

Det er langt fra Momarkedet på Mysen til

Semmelweismuseet i Budapest. Men også Semmelweis var i sitt slag unik i forsøket på å fremme vitenskapsens kultur. Han er selve eksempel på den ensomme forsker. «*Solitaire*», som forsøker å finne løsningen på livets mysterier.

Sommerten 1997 står jeg fremfor et 2000 år gammelt maleri i Herculanum i Italia og lurer på hvorfor ikke noen i løper av 2000 år ikke har klart å fremstille den røde og blå fargen på maleriet foran meg. Det gamle fargespillet har aldri blitt kopiert.

Jeg vet at vi besitter kulturarven, men vi kan ikke kopiere den.

Det åttende bildet «Naturummennesket»

«*Så skitrende var aldrig kaver*» synger Elisabeth Andressen i en vidunderlig tolkning av Evert Taubets melodi.

Jeg tenker det samme i jugoslaviske Plitvice, en nasjonalpark med massevis av

Fortsattes neste side

En muskøsk reise i...
Fortsatt fra forrige side

blå laguner, blå grotter, asurgønne bilder. Jeg ser skjønnheten i Guds naturlige skaperverk og forsøker etter beste evne å vise min kjærlighet til dette vakkert.

Jeg får med ett et anfall av verneverdighet. Spesielt etter at jeg noen år senere hører i nyhetene at nasjonalparken er bombet i borgetrigen og utsatt for store ødeleggelser. Selv ikke det naturlige skaperverket vil man spare.

«En blomst nær ved å vinne forfiskes kan igjen, Et byrte som vil berste, Kun trostes av en venn. Utan vennskap tæret hi... I naturen har du alltid en venn, I bøkene mange og endel flere i arbeidet for andre. Å leve livet uten venner i verdens tristhet er å bygge i en lagert der ingen roser kan gro.»

Det tiende bildet

«Kjærlighetsmennesket»
Verdens mest solgte kjærlighetsang er solgt i over 20 millioner eksemplarer og er Elton Johns høylyst til

Prinsesse Diana etter hennes død.
«Candle in the wind», Denne sangen osrer av kjærlighet og hengivenhet. Pussig nok er også verdens mest solgte plate, «True love» med Bing Crosby og Grace Kelly, en sann kjærlighetsang.

«True love» med Bing Crosby og Grace Kelly, en sann kjærlighetsang.

Vi vet at vi har en visshet om at vi er venner. Disse varme håndtrykk når vi

møtes, når vi skilles, viser oss at broen er bygget mellom våre sinn for lange tider, nettopp dette at vårt vennskap klarer prøven sino i stormene som virvler om oss.

Gledens kilde er kjærligheten, sier poeten og forfatteren. Der betyr ikke alltid å se hverandre inn i øynene, men også å feste blikket i samme retning.

«Når to hertinder finner og sinnen kornet binder på Herrens åkerband, vil han gi lønn og ære og ønsker selv å være hos dem som stredsmann når jeg og jeg blir da.»

Det tiende bildet

«Menneskets natt og dag»
Vi kjenner alle blomsten «natt og dag» eller stemorsblomsten. Den minner oss om at livet kan ha lys og mørke sider, og mennesker trenger ro og hvile i en stresset hverdag.

«Sammenhengen byr kan være besværlig. Dog er det bebrer å være ærlig om å bare som man er god.»

La oss til slutt minnes varmen, vennligheten og kjærligheten fra bildene og

si som Frans av Assisi gjorde for lange siden.

«Gjør meg til redskap for din fred. La meg bringe kjærlighet der landet står.»

La meg bringe forlatte der rett er begjært.

La meg skape enighet der meningstet står, sammen der villfarelse står, bys det mørket regner, glede der sorg og trygget står.»

Det er godt å vite at selv store jordskjelv i september 1997 ikke klare å jervne Frans av Assisis kirke med jorden.

Til-Nytt

Det er en stor kunst å ta av godene i livet uten å skade dem.

Ordensens 100-års jubiléum!

Ull har sikkert fått med seg at Odd Fellow Ordnen feier «100 år i Norge» søndag 26. april 1998. Dette skjer blant annet ved at det, som tidligere referert, arrangeres 2 fastforsamlinger i Oslo Konserthus søndag 26. april, henholdsvis kl. 14.00 og kl. 17.30.

Program for arrangementene og likledes hvortil des billetter kan kjøpes finner du som innlegg i denne utgaven av Til-Nytt.

Arrangementene er for Brødre med familie og venner. I tillegg til dette skal det være et arrangement for Oslogene fredag den 24. april kl. 19.30 i Oslo Rådhus. Vi er invitert av Oslos ordfører som byens gjester, og det er et begrenset antall plasser. Til dette arrangement er det kun Brødre som har adgang og antrekket er vanlig logomantek.

Det vil bli taler, kunstnerisk underholdning og overrekkeelse av en gavesjekk til Franciskusshjelpen samt en enkel servering.

Påmeldingsliste vil bli utdelt på et senere Logemøte.

Tilbud på Jubiléumsvin
Kr. 85,-
pr. flaske!
Henv.:
Knut Borgen

Ordenen en Broderforening i eksra gave til vår og Ordensuss dobbeltjubileumst? Det er alltid spennende og noe usikkert for Brødre som påtar seg en slik oppgave, og det er mye arbeid som skal utføres. De 10 skal helst innen et år få med 15 medlemmer til slik at Broderforeningen kan inasitueres som en ny Løge. Jeg har nevnt dette i distriktsrådet for alle Løger i distriktet, men det er jo ikke alle Løger det er like aktuelt for. En eventuell Broderforening vil ha stor mulighet til å støtte seg på erfaringene fra Løge nr. 129 Osøstborg og sikkert også fra Løge nr. 132 Albert Schweitzer. Om noen ønsker å diskutere dette temær så står jeg selvfølgelig til disposisjon. La meg også få lov til å minne om at vi har vært blant de obestest til å møte i Leiren, men at vi i det siste ikke lenger har fulgt dette like godt opp. Leiren er for de fleste en eksra god innspyrning, som et godt supplement til det vi opplever i Løgen. Møtene er nesten aldri like, så det krever delagelse hver gang for å få med seg det som foregår. Vi har med flere embedsmenn i Leiren, og det er selvfølgelig skuffende for disse å se at oppmøter synker blant egne Løgebrødre. La oss «ta taks i hver tisdagskveld ved å si: dette er min Ordenskveld, og ikke bare Løgekveld. La oss møte så ofte vi kan både i Løge og Leir! Fortsatt godt jubileumst og fortsatt styrkelse og framgang ønskes Løge nr. 22 Thomas Willedey.

Med broderlyg hilsen i V. K. og S.
Jan Erik Johansen
DSS

«Vel møtt til vår vennemøte!»

Overmøter Jan Erik Arneisen

Være Brødre! Jeg har ved flere anledninger omtalt ekspansjonen i vår Løge, og spesielt i jubileumstet. Til vår vennemøte den 17. mars vil jeg be alle tenke godt igjennom om det ikke skulle finnes personer i vennekretsen eller blant arbeidskolleger, som kan være potensielle kandidater.

Det stilles få, men likevel noen utvævkelige krav, for å bli medlem hos oss. Søker må ha fylt 21 år og ha et godt omdømme. Han må vedkjenne seg troen på et høyeste vesen som verdens skaper og opprettholder, dvs. ateister har ingen adgang. Det stilles ingen krav til politisk inasitling eller trosbekjennelse. Man må ha en forsøagsstiller, en fadder, og det er dette jeg ber dere om Brødre, still opp som fadder, for bare på den måten kan Løge nr. 22 Thomas Willedey ekspandere!

Vil møtt til vår vennemøte den 17. mars!

I høstterminen 1997 har fremmøteprosessen ligget på 43%. Bra, men likevel lavere enn den har vært de siste år. La oss sørge for å mobilisere slik at fremmøteprosessen igjen kan nærme seg 50% og gjerne mer.

Tenk derfor på om du ikke bør ta en telefon til en Bror som ikke har møtt på en suund. Tilby deg å hente ham første kommende tisdag. Det er lettere å ha en å komme sammen med dem som man ikke har vært i Løgen på en suund.

La oss alle tenke etter hva vi kan bidra med slik at fremmøteprosessen øker og vi får økt ekspansjon.

Jan E. Arneisen
Overmøter

Nevnder for perioden 1997 - 1999 (Nevnderenes formøtt i uthevet skrift):

Løgens styrtkølse og ekspansjon
Knut Bergen
Bjørn Gredtlien
Svein Solberg
Trod Westad

Nominasjonsnevnden
Knut Bergen
Jan Willedey Eriksen
Arnfino Eviøn
Oddvar Follstad
Svein Terje Hermansen
Ragnar Nybro

Finansnevnden
Karl-Erik Bastiansen
Knut Bergen
Knut Ivar Grenli
Bjørn Jahr (vararepr.)

Erkennevnden
Fridtjov Huseby
Jan-Arild Becher
Erling Bull
Per Randolf Johansen
John Arve Westad

Nevnd for hjelp og støtte
Jan Willedey Eriksen
Knut Alme
Erling Bull
Oddbjørn Rød

Revisjonsnevnden
Dag Thorkildsen
Jan-Arild Becher
Bjørn-Eirik Kirkeberg

Klagenevnden
Arnfino Eviøn
Leif Bjerke
Kare Granli
Erling Nordstjø
Erik Saune
Bjørn Schau
Ivar T. Schmidt
Svein Solberg

Sosialnevnden
Erik Kolrud Aas
Kjell Myhr
Sjur M. Nielsen
Bjørn Schau
Ivar T. Schmidt
Trod Westad

Nevnd for anskaffelser
Per Ole Dingtorp
Leif Bjerke

Nevnd for sykebesøk
Fridtjov Huseby
Jan Erik Arneisen
Erling Bull
Leif Deberitz
Bjørn Gredtlien
Oddbjørn Rød
John Arve Westad

Nevnd for gradsspill
Arnfino Eviøn
Svein Solberg
Erik Kolrud Aas

Redaksjonskomitè - TW-Nytt
Egil Nord
Knut Bergen
Hans-Petter Dulsrud
Jan Willedey Eriksen

Repr. til Ensommas venner
Tore Lundberg
Kaare Lorentzen (vararepr.)

Repr. - A/S Stortingsgaten 28
Jan Erik Arneisen
Knut Bergen
Erling Nordstjø

Privatnevnden
Erling Nordstjø
Hans-Petter Dulsrud
Arild Johansen
Kjell Rune Karlsten
Roar Mathiesen
Friedrich Milksch
Kjell Myhr
Sven Erik Otren
Terje Strand